

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové, soudkyně JUDr. Petry Kamínkové a soudkyně Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Desperado club, a.s.**, IČO 26694263
se sídlem Fr. Černého 9, Lhota
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Mašlejem
se sídlem Říční 456/10, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2022, č. j. 1362/22/5300-22441-711776,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále „napadené rozhodnutí“), kterým byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro hl. m. Prahu (dále jen „správce

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

daně“) ze dne 13. 10. 2020, č. j. 7333371/20/2002-52523-107739 (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období listopad 2016 (dále též jen „předmětné období“) ve výši 1 225 290 Kč a uložena povinnost uhradit penále ve výši 245 058 Kč. Napadeným rozhodnutím žalovaný snížil doměřenou daň na 1 050 000 Kč a penále na 210 000 Kč. Žalovaný se ztotožnil se správcem daně, že žalobkyně neprokázala přijetí plnění v hodnotě 5 000 000 Kč od společnosti D-Consult.

2. Soud předesílá, že tvrzeným poskytováním služeb společností D-Consult žalobkyni se již zabýval v rozsudku ze dne 31. ledna 2024, č. j. 17 Af 20/2023, ve vztahu k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 10. 2016 do 30. 9. 2017. Ztotožnil se přitom s žalovaným, že žalobkyně poskytnutí služeb od společnosti D-Consult neprokázala, a žalobu zamítl.
3. Soud se též zabýval tvrzeným poskytováním zdanitelných plnění žalobkyni společností D-Consult a dalším dodavatelem ve vztahu k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2016, únor 2017 a červen 2017. Rozsudkem ze dne 28. 2. 2024, č. j. 8 Af 19/2022 žalobu zamítl, neboť se ztotožnil se závěrem, že žalobkyně neprokázala, že by jí byla předmětná plnění poskytnuta.
4. Žalobkyně předně namítá několik procesních pochybení daňových orgánů. Z procesní opatrnosti pak dodává, že minimálně určitá část plnění od společnosti D-Consult (dále též „dodavatel“) jí měla být uznána, a to ve výši nákladů účelně vynaložených jejím dodavatelem. Dle žalobkyně bylo prokázáno, že jednatel dodavatele cestoval do Ruska, aby zde jednal s určitými osobami.
5. Žalobkyně dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se podle ní nevypořádal s námitkou, že její dodavatel by měl mít minimálně nárok na úhradu účelně vynaložených nákladů. Tento nárok nebyl předmětem dokazování ani jeho doplnění v rámci odvolacího řízení. Za podstatnou vadu pak považuje neopakování výsledku jednatele dodavatele ve vztahu k novým skutečnostem.
6. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout.

Posouzení věci soudem

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků s tímto postupem nevyjádřil nesouhlas.
8. Soud k žalobkyniným vzneseným námitkám uvádí, že žalobkyně při jejich konstrukci *de facto* převážně ignorovala skutečnost, že se obdobnými námitkami zabýval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně v důsledku toho v podané žalobě jen v omezené míře reagovala na závěry, které žalovaný k obsahově odpovídajícím odvolacím námitkám žalobkyně vyslovil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nedostatečně refletovala, že žalovaný takové námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti, naopak se opakovaně na více místech (namnoze tak přitom činila argumentací shodnou s odvolacími námitkami) vymezovala vůči postupu správce daně. V tomto ohledu platí, že v těch případech, kdy se

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobkyně v žalobě omezila na takovou konstrukci námitek, aniž by reagovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty.

9. Městský soud se tak mohl věnovat takovým žalobkyní uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Pokud žalobkyně v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).
10. Soud předesílá, že žalobní námitky se do značné míry překrývají s námitkami uplatněnými ve výše uvedených řízeních 17 Af 20/2023 a 8 Af 19/2022, v nichž byly žaloby žalobkyně zamítnuty. Třetí senát neshledal důvod se od závěrů přijatých 17. a 8. senátem odchýlit. Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy pro nadbytečnost. Obsahem správního spisu se dokazování neprovádí.
11. Soud neshledal tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, proč žalovaný považoval námitku žalobkyně ohledně nároku na úhradu účelně vynaložených nákladů nedůvodnou. Prostý nesouhlas žalobkyně se závěry žalovaného není důvodem nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí.

Provedení daňové kontroly a doplnění odvolacího řízení FÚ pro Jihočeský kraj

12. Žalobkyně předně namítá, že žalovaný nepřezkoumatelným a nesrozumitelným způsobem vypořádal její námitku ohledně skutečnosti, že daňovou kontrolu prováděl jiný než místně příslušný správce daně. Pokud žalovaný tvrdí, že takový správce daně nemá pravomoc k vedení nalézacího řízení, nemohl ani vyhotovit zprávu o daňové kontrole, neboť ta je součástí nalézacího řízení.
13. Žalovaný k tomu uvádí, že tuto námitku již vypořádal v bodě 49 napadeného rozhodnutí, a to zcela srozumitelným způsobem.
14. Soud zjistil, že žalovaný v bodě 49 napadeného rozhodnutí uvedl, že:

„V rámci tohoto odvolacího důvodu odvolatel namítá, že prvostupňový správce daně vydal odvoláním napadené rozhodnutí, které odůvodnil zprávou o daňové kontrole, aniž by přitom vedl s odvolatelem daňové řízení za předmětné zdaňovací období. Odvolací orgán k tomu uvádí následující. Dle ust. § 8 odst. 2 věty druhé zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (dále jen „ZFS“) vykonává finanční úřad vybranou působnost na celém území České republiky. Vybranou působností se dle ust. § 10 odst. 4 ZFS rozumí provádění vyhledávací činnosti při správě daní, nebo postupu k odstranění pochybností, daňové kontroly nebo jiných kontrolních postupů při správě daní. Z těchto ustanovení ZFS vyplývá, že každý finanční úřad (s výjimkou Specializovaného finančního úřadu) může provádět daňovou kontrolu u jakéhokoli daňového subjektu bez ohledu na to, který finanční úřad je dle ust. § 13 daňového řádu místně příslušným správcem daně tohoto daňového subjektu. Vybraná působnost finančního úřadu zahrnuje pouze provádění kontrolních postupů a vyhledávací činnosti, avšak nikoliv pravomoc k vedení nalézacího či jiného řízení při správě daní jako celku. Vedení tohoto řízení, zejména pak

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

stanovení daně na základě zjištění vzešlých z provedení uvedených postupů, bude nadále v působnosti místně příslušného správce daně dle ust. § 13 daňového řádu. ZFS ani daňový řád nepožaduje, aby provedení vybraných působností jiným než místně příslušným správcem daně bylo odůvodněno. Tato skutečnost je důsledkem toho, že finanční úřad při výkonu vybrané působnosti vykonává svoji celorepublikovou zákonnou územní působnost, což samo o sobě z povahy věci nevyžaduje odůvodnění. Podle ust. § 147 odst. 4 daňového řádu pak platí, že dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole. Postup, kdy daňová kontrola na DPH za předmětné zdaňovací období byla provedena prvostupňovým správcem daně, zatímco odvoláním napadené rozhodnutí bylo vydáno místně příslušným správcem daně odvolatele (Finanční úřad pro hlavní město Prahu) a odůvodněna toliko zprávou o daňové kontrole, je tedy zcela v souladu s příslušnými ustanoveními ZFS a daňového řádu. Odvolatel byl navíc v rámci protokolu o ústním jednání č. j. 229805/19/2208-60563-307348 ze dne 06. 02. 2019 o provádění daňové kontroly na DPH za předmětné zdaňovací období prvostupňovým správcem daně řádně poučen a toto poučení stvrdil svým podpisem.“

15. Soud považuje výše uvedené odůvodnění za srozumitelné a ztotožňuje se s žalovaným, že daňovou kontrolu mohl provádět a zprávu o daňové kontrole vydat Finanční úřad pro Jihočeský kraj. Prvostupňové rozhodnutí mohl na základě zprávy o daňové kontrole vydat Finanční úřad pro hl. město Prahu jako místně příslušný správce daně žalobkyně.
16. Dle § 10 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (dále jen „ZFS“) se „[v]ybranou působností se pro účely tohoto zákona rozumí provádění a) vyhledávací činnosti při správě daní, nebo b) postupu k odstranění pochybností, daňové kontroly nebo jiných kontrolních postupů při správě daní.“
17. Skutečnost, že daňovou kontrolu může v rámci vybrané působnosti podle 10 odst. 4 ve spojení s § 8 odst. 2 zákona o Finanční správě provádět kterýkoliv finanční úřad, opakovaně potvrdil též Nejvyšší správní soud. Lze odkázat například na rozsudek ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 269/2017 - 34, (publ. Sb. NSS 3690/2018), jehož závěry byly aprobovány usnesením Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2018 sp. zn. II. ÚS 928/18:

„Zákon o Finanční správě v § 8 odst. 2 věta druhá stanoví, že finanční úřad vykonává vybranou působnost na celém území České republiky. Vybraná působnost je definována v § 10 odst. 4 zákona o finanční správě, a to tak, že vybranou působností se pro účely tohoto zákona rozumí provádění a) vyhledávací činnosti při správě daní, nebo b) postupu k odstranění pochybností, daňové kontroly nebo jiných kontrolních postupů. Obě dvě ustanovení byla do zákona o finanční správě vložena zákonem č. 243/2016 Sb. (...) Stěžovatelka se domnívá, že tato úprava není fakticky aplikovatelná pro rozpor s pravidly místní příslušnosti v daňovém řádu, která mají aplikační přednost. NSS tento názor nesdílí. (...) Krajský soud v napadeném rozsudku správně poukázal na rozdíl mezi místní příslušností podle daňového řádu a působností finančních úřadů po dle zákona o finanční správě. Působnost označuje okruh úkolů, které správní orgán obecně řeší (věcná působnost) na určitém vymezeném území (územní působnost). Pravidla určení věcné a místní příslušnosti oproti tomu stanoví, který správní orgán bude jednat v konkrétní věci. Místní příslušnost tedy určuje, který ze správních orgánů, v jejichž působnosti je obecně řešení určité otázky, řeší jednotlivé konkrétní případy. (...) Novelou zákona o finanční správě zákonodárce zavedl nový okruh věcné působnosti (vybranou působnost), kterou finanční úřady vykonávají na celém území ČR. Vybranou působnost tedy může vůči daňovému

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

subjektu provádět kterýkoliv finanční úřad jako správní orgán s celostátní působností. Mezi vybranou působnost patří mj. i daňová kontrola, (...) Vybraná působnost je zvláštním institutem upraveným pouze v zákoně o finanční správě. Ten řeší jak obsah vybrané působnosti (§ 10 odst. 4 zákona o finanční správě), tak příslušnost orgánů, které vybranou působnost vykonávají (§ 8 odst. 2 zákona o finanční správě). S ohledem na komplexní úpravu vybrané působnosti jako zvláštního institutu je na pravidla obsažená v zákoně o finanční správě nutné nahlížet jako na lex specialis k úpravě místní příslušnosti v daňovém řádu. Pravidla místní příslušnosti v daňovém řádu se proto aplikují pouze na obecnou působnost finančních úřadů (§ 10 odst. 1 a 2 o finanční správě), nikoliv na jejich působnost vybranou (§ 10 odst. 4 zákona o finanční správě). Vztahu speciality zákona o finanční správě k daňovému řádu v daném případě odpovídá i skutečnost, že zatímco daňový řád obsahuje obecná pravidla pro určení příslušnosti všech správců daně, úprava vybrané působnosti v zákoně o finanční správě se vztahuje pouze na finanční úřady, tedy kategorii užší.(...)

18. Stran argumentace žalobkyně směřující k nepřislušnosti správce daně k provádění nalézacího řízení je třeba uvést, že daňová kontrola je vždy prováděna v rámci nalézacího řízení. Oprávnění aktivního správce daně, tj. správce daně, který není obecně místně příslušný, provádět tyto kontrolní postupy, jednoznačně vyplývá z § 8 odst. 2 a § 10 odst. 4 zákona o finanční správě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2018, č. j. 5 Afs 217/2017-31, bod 14).

19. Soud se ztotožnil též se závěrem žalovaného, že z § 8 odst. 2 a § 10 odst. 4 zákona o finanční správě vyplývá též oprávnění provést doplnění odvolacího řízení.

20. Námitka není důvodná.

Ke lhůtě pro doměření daně

21. Žalobkyně dále tvrdila, že daňová kontrola byla fakticky zahájena již dne 21. 11. 2018, kdy finanční úřad sepsal protokol o místním šetření č.j. 2242472/18/2208-60563-303566. S ohledem na jeho obsah a žádané doklady a převzaté doklady je dle žalobkyně zřejmé, že tento finanční úřad zahájil daňovou kontrolu. Dokonce žalobkyně dne 2. 11. 2018 obdržela od tohoto finančního úřadu e-mail, kterým pracovník tohoto finančního úřadu oznamuje žalobkyni, jaké doklady budou potřeba a že se zahajuje daňová kontrola na daň z příjmů právnických osob za období od 1. 10. 2016 do 30. 9. 2017. Tento finanční úřad ovšem fakticky zahájil nejen kontrolu daně z příjmů právnických osob, ale také kontrolu daně z přidané hodnoty za totožné zdaňovací období, čemuž odpovídají i jednotlivé platební výměry.

22. Z označeného protokolu je pak dle žalobkyně zřejmé, že finanční úřad zahájil u žalobkyně daňovou kontrolu v plném rozsahu (prověření obchodních aktivit za zdaňovací období od 1. 10. 2016 do 30. 9. 2017), a to ve vztahu ke všem daním, k nimž žalobkyně je či v inkriminované době byla registrována. Z tohoto hlediska je již nepodstatné, zda skutečně prováděl kontrolu všech daní nebo jen některých.

23. V každém případě je ale zřejmé, že zahájil a započal provádět daňovou kontrolu minimálně ohledně daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 10. 2016 do 30. 9. 2017. Navíc je zajímavé, že zpráva o daňové kontrole č.j. 1988492/20/2208-60561-303566 na DPPO za toto zdaňovací období uvádí výčet protokolů

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a úředních záznamů sepsaných v průběhu daňové kontroly, přičemž na prvním místě je uveden protokol č.j. 2242472/18/2208-60563-303566.

24. Podle přesvědčení žalobkyně je v tomto ohledu nepodstatné, že zpráva o daňové kontrole na DPH za uvedené zdaňovací období (resp. za jednotlivé měsíce kontrolovaného období, neboť jednotlivé platební výměry fakticky kopírují kontrolované období od října 2016 do září 2017) protokol č.j. 2242472/18/2208-60563-303566 nezmiňuje. Podstatné je, kdy byla fakticky daňová kontrola na uvedené období zahájena. Tím je datum 21. 11. 2018. Nadto v tomto případě existuje přímá provázanost DPPO a DPH, která se týká obchodní spolupráce žalobkyně se společnostmi D-consult a PTP Distribution. Ostatně předmětem daňové kontroly byla obchodní činnost žalobkyně za zdaňovací období od 1. 10. 2016 do 30. 9. 2017 v plném rozsahu, tj. ke všem daním, k nimž byla registrována v kontrolovaném období a ve vztahu ke všem uskutečněným plněním (přijatým i vydaným).
25. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 39/2020-29 ze dne 15. 3. 2022. Uvedený rozsudek se sice týkal daně z příjmů právnických osob, ale hlediska povahy úkonů a řízení, které správce daně provádí a vede, jsou dle žalobkyně plně aplikovatelné pro jakoukoliv daň.
26. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn. Dle žalobkyně byla daňová kontrola fakticky zahájena dne 21. 11. 2018, takže lhůta tří let uplynula dne 21. 11. 2021. Žalované rozhodnutí však bylo žalobkyni doručeno dne 21. 1. 2022, tedy dva měsíce po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Z tohoto důvodu je dle žalobkyně napadené rozhodnutí nezákonné.
27. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že daňová kontrola na DPH mj. za předmětné zdaňovací období byla zahájena nikoliv dne 21.11.2018 jak uvádí žalobkyně, nýbrž až dne 6. 2. 2019, jak vyplývá z protokolu o zahájení daňové kontroly č. j. 229805/19/2208-60563-307348. Předmětem výše uvedeného protokolu bylo zachycení zahájení daňové kontroly podle ust. § 87 odst. 1 daňového řádu ohledně DPH za zdaňovací období říjen 2016 až září 2017.
28. Soud se totožnou námitkou žalobkyně již zabýval ve výše citované věci 8 Af 19/2022. V nyní projednávané věci neshledal důvod se od svých dřívějších závěrů odchýlit a níže je rekapituluje.
29. Soud shodně se žalovaným konstatuje, že daň z příjmů právnických osob na straně jedné a daň z přidané hodnoty na straně druhé jsou principiálně odlišné a tudíž nelze dovodit, že zahájením šetření ve vztahu k dani z příjmů právnických osob došlo samočinně také k zahájení šetření ve vztahu k dani z přidané hodnoty. Zde soud poukazuje na skutečnost, že teprve až při zahájení daňové kontroly ohledně DPH správce daně získal do dispozice evidence DPH, které obdržel od žalobkyně. Až v tento okamžik získal správce daně informace, ze kterých vyplynulo, na jakém základě nárokovala žalobkyně odpočet DPH, a mohl zahájit konkrétní prověřování okolností, za jakých byl nárok na odpočet DPH z dotčených plnění uplatněn.
30. Z protokolu o místním šetření č. j. 2242472/18/2208-60563-303566 nijak nevyplývá, že by kontrola na DPPO a DPH byla zahájena současně.
31. Městský soud tak uzavírá, že v daném případě byla daňová kontrola zahájena až dne 6. 2. 2019 na základě protokolu o zahájení daňové kontroly č. j. 229805/19/2208-60563-307348,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

konec prekluzivní lhůty bez prodloužení tudíž připadal na den 6. 2. 2022, nikoliv na den 21. 11. 2021, jak tvrdí žalobkyně. Protože žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 21. 1. 2022, byla lhůta pro stanovení daně v projednávaném případě zachována. K prekluzi práva vyměřit daň tak nedošlo.

K uznání alespoň části plnění

32. Žalobkyně dále namítla, že minimálně určitá část plnění jí měla být uznána. Sám žalovaný dle ní uvádí, že jí nebylo kladeno k tíži, že by neprokázala vyšší účelně vynaložených nákladů. Z toho vyplývá, že určité účelně vynaložené náklady vynaloženy byly a tyto nebyly zpochybněny ani finančními orgány (tj. ani žalovaným). Ostatně žalovaná poukazuje na výpověď svědka M. K., že v souvislosti s činností pro žalobkyni mu vznikly náklady. V tomto ohledu dokazování nebylo vedeno ani v rámci doplnění odvolacího řízení, ačkoliv žalovaný akceptuje, že nárok na úhradu takových účelně vynaložených nákladů dán byl. To znamená, že ze zaplacené zálohy minimálně část měla být uznána. Oproti žalovanému je žalobkyně přesvědčena, že bylo prokázáno, že svědek K. cestoval do zahraničí (Ruské Federace) a že zde jednal s určitými osobami.
33. Navíc, žalovaný zcela ignoroval námitku žalobkyně, že náhrada nákladů je zahrnuta v provizi. Žalovaný sice odkázal na ustanovení občanského zákoníku, na která žalobkyně poukázala v odvolání, ale ve skutečnosti tuto námitku ignoroval, když jen opakoval, že nárok na odměnu vznikl teprve uzavřením kontraktu a z jeho hodnoty se odměna vypočetla. To je ovšem v rozporu se zněním zprostředkovatelské smlouvy, která v odst. 1.1. jasně hovoří o tom, že předmětem plnění je závazek vyvíjet činnost k tomu, aby zájemce v budoucnu uzavřel určité právní jednání. Podle žalobkyně se žalovaný nedostatečně vypořádal s touto odvolací námitkou, ignoroval skutečnost, že zprostředkovatel měl minimálně nárok na úhradu účelně vynaložených nákladů, nadto že tento nárok nezpochybnil. Navíc, tento nárok ani nebyl předmětem dokazování ani jeho doplnění v rámci odvolacího řízení. Přitom i v odvolacím řízení platí, že jeho smyslem je správné zjištění a stanovení daně. Proto finanční orgán není v tomto ohledu vázán ani návrhy daňového subjektu. Podle přesvědčení žalobkyně se jedná o závažnou vadu daňového řízení.
34. Dále je žalobkyně přesvědčena, že v řetězci důkazů je nepochybné, že pan M. K. absolvoval cestu do Ruské Federace, aby získal zájemce. Osoby, které žalobkyně označila, představovaly možné zájemce a především samy měly kontakty, díky nimž mohly oslovit další zájemce. Nicméně, tyto nové skutečnosti mohl pan M. K. jako svědek osvětlit. I z tohoto důvodu žalobkyně opětovně navrhla provést výslech tohoto svědka. Žalovaný jeho opětovný výslech zamítl pro nadbytečnost. Navíc, žalovaný se soustředil na vytvoření závěrů, aby důkazy předložené v této souvislosti v rámci odvolacího řízení, zpochybnil. Podle přesvědčení žalobkyně mohl žalovaný eventuálně takové zpochybnění učinit teprve až podle výsledku opětovného výslechu pana M. K.. Žalovaný toto neučinil. Tím zatížil řízení podstatnou vadou, která měla vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.
35. Též touto námitkou žalobkyně se zdejší soud již zabýval ve věci 8 Af 19/2022 a shledal ji nedůvodnou. Tak je tomu i v nyní projednávané věci.
36. Též v této věci soud plně odkazuje na odůvodnění označeného rozhodnutí, jmenovitě v bodech 50-51, kde žalovaný v úplnosti a srozumitelně vysvětlil důvody, které vedly jej k závěru, že poskytnutí zdanitelného plnění nebylo prokázáno.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

37. Žalobkyně proti úvahám a závěrům žalovaného nestaví žádnou vlastní ucelenou argumentaci, jež by tyto závěry vyvracela. Žalobkyně pouze velmi nekonkrétně namítala, že v souvislosti s plněním od D-Consult jí minimálně určitá část měla být uznána, neboť určité náklady účelně vynaloženy byly. Nadto z výpovědi svědka M. K. je žalobkyně přesvědčena, že bylo prokázáno, že tento svědek cestoval do zahraničí (Ruské federace) a že zde jednal s určitými osobami.
38. Takto nekonkrétní a povšechná tvrzení nemohou vést k vyvrácení či alespoň zpochybnění závěrů správce daně a žalovaného.
39. Podstatný je závěr žalovaného, že společnosti D-Consult, s.r.o., dle předmětné zprostředkovatelské smlouvy vzniká nárok na odměnu v případě uzavření každého kontraktu mezi žalobkyní a třetí osobou za podmínek alespoň částečného splnění takto sjednaného závazku třetí osobou, k čemuž nedošlo. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a dodává, že žalobkynina argumentace rozporem bodů 1.1. a 4.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy je lichá. Bod 1.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy definuje činnost, kterou má zprostředkovatel vyvíjet, přičemž bod 1.2. předmětné zprostředkovatelské smlouvy odkazuje na bod 4.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy, jenž stanoví, za jakých podmínek vznikne zprostředkovateli nárok na odměnu za činnost dle bodu 1.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy. Není zde tedy rozpor, ale naopak provázanost. Ačkoli přitom bod 1.2. předmětné zprostředkovatelské smlouvy hovoří o odměně za činnost, která je v bodě 1.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy definována jako „*vyvíjení činnosti směřující k tomu, aby zájemce v budoucnu uzavřel smlouvu [...]*“, ve spojení s bodem 4.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy lze jednoznačně uzavřít, že odměna nenáleží za vyvíjení zprostředkovatelské činnosti, ale až za uzavření zprostředkované smlouvy. Nadto je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný zpochybnil již zprostředkování jednání žalobkyně s třetími osobami, resp. samotné vyvíjení činnosti zprostředkovatelem.
40. Pokud jde o argumenty žalobkyně spojené s ustanoveními občanského zákoníku, které měl žalovaný nedostatečně vypořádat, tyto žalobkyně v podané žalobě nijak blíže nespecifikuje.
41. Soud neshledal důvodným ani závěr žalobkyně, že rozhodnutí je nezákonné proto, že nebyl opětovně vyslechnut svědek M. K.. K tomu soud uvádí, že tento svědek v daňovém řízení vyslechnut byl, a to dne 13. 11. 2019, protokol č. j. 2198221/19/2208-60562303566, přičemž výsledku byl přítomen jako zástupce žalobkyně ing. V. P.. Svědek se mimo jiné výslovně vyjádřil k tomu, co měl pro žalobkyni vykonat, včetně toho, že za tímto účelem měl jednat i s osobami na území Ruské federace. Zástupce žalobkyně mohl položit svědkovi otázky, avšak tohoto práva nevyužil a konstatoval, že vše bylo řečeno.
42. Za tohoto stavu věci soud konstatoval, že výslech svědka proběhl procesně řádným způsobem a žalovaný se s obsahem výpovědi svědka náležitě vypořádal. Z žalobní námitky není dostatečně konkrétně zřejmé, proč by měl být výslech tohoto svědka opakován.
43. Pokud jde o námitku, že bylo prokázáno, že svědek K. (resp. společnost D-Consult) zprostředkoval jednání žalobkyně s třetími osobami, a to zejména jeho výslechem dne 13. 11. 2019, ani tu neshledal soud důvodnou. Soud se k ní již vyjádřil ve věci 17 Af 20/2023 a tyto závěry platí i v nyní projednávané věci.
44. Při výslechu pan K. nejprve hovoří o tom, že „*sehnal nějaké lidi z Ruska*“ (množné číslo), které nijak neupřesnil, následně hovoří o člověku „*kterého jsem na to konkrétně měl*“

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

(jednotné číslo). Zbytek výslechu se pan K. vyjadřuje výhradně k tomuto jedinému, nedostatečně identifikovanému zájemci s tím, že se jednalo o ruskou společnost, jejímž ředitelem byl Dimitrij, příjmení si nevybavoval. Pasáž o sehnání nějakých lidí z Ruska je neurčitá a bezprostředně na ni navazuje sdělení o konkrétním, jediném zájemci z Ruska, takže z této pasáže nelze dovozovat mnohost zájemců. Popřípadě ji lze vyložit tak, že pan K. sehnal jakési kontakty na lidi z Ruska a následně z nich vytěžil jediného vážného zájemce, o kterém mělo smysl hovořit. Časový odstup cca 3 roky soud nepovažuje za natolik významný, aby svědek nedokázal dostatečně konkrétně vypovídat o nikoli bagatelním plnění (prodej za 100 mil. Kč, provize 10 mil. Kč), které měl zajišťovat, zvláště pokud sám svědek tvrdí, že tomu věnoval mnoho času a vynaložil značné náklady. Mnohost zájemců by případně mohla odůvodnit situaci, kdy by si svědek nevzpomněl na všechny, nikoli to, že si dostatečně určitě nevzpomněl ani na jednoho.

45. Námitka není důvodná.

Závěr

46. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

47. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. dubna 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.